

Иван Вазов

Днес

Днес ненадейна е епоха,
благоприятна зарад нас;
днес редки времена дойдоха
за всеки един народ със свяс.
Великите дела, що стават,
се без промяна във светът:
на някои уроци дават,
на други за свобода път;
тоз лее кръв за народна слава,
друг мре във бой, в огън и в дим –
за волност всеки днес въстава;
а ние сè стоим, стоим!

Падна големият притеснител
и удушвачът на волността;
падна тиранският подкрепител,
който се бореше със съвестта.
Внукът Бонапартов недостойни,
гладникът за слава и за кръв –
падна на полята Седански бойни,
като роб на врагът се предаде пръв!
Но французкият юнак се храбро бори
против своят враг неукротим,
„Победа или смърт“ – той говори;
а ние сè стоим, стоим!

Славяни, рождени братия наши,
за страшен бой се готоват
против тевтонството, кое ги плаши,
за да ги махне от светът.
Тия помежду си са се съгласили
с оръжие и с умствени знак
да скършат с младите си сили
яремът на своят стари враг;
па и нас тия одързостяват
от турци да се освободим;
съвет умни тия ни подават,
а ние сè стоим, стоим!

Русия, наша сестра велика,
дали ще да ни подкрепи?

О, не! *Да почнем* ние славна битка –
не би могла тя да утърпи.
Братски ще русинът нам да помогне,
фръкна ще сърбин кат сокол
и черногорец млад ще скокне;
а румънинът е наш сърцебол!
Цял изток с нази ще въстане
против Христовият враг непримирим
и бог, и векът нас ще брани;
и ние се стоим, стоим!

Студени книжници, митари
се сбират недалече от нас,
та в своите мъртви олтари
мъчат се волният да удушат глас.
Ние чакаме от тях спасение
и питаме ги: „Какво? Какво?“
А тия ни постоянно гощават
със туй проклето *Statu quo!*
А гласът на братията ни, що страдат,
нас вика там да ги спасим!
Доколе турци нас ще владат?
Доколе ние ще да стоим!?

1871, февруари 13, Олтеница

*Стихотворението е писано по повод Френско-пруската война (1870–1871)
и е отпечатано от Любен Каравелов във в. Свобода през 1871 г.*

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8429>]